

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἀπὸ τὸ πρῶν, ἐκάθητο εἰς τὸ καφενεῖον τῆς παραλίας, φορῶν τὴν ναυτικὴν του στολήν. Ἦτο εὐθυμότατος· ὠμίλει ἀδιακόπως, μοιράζων θέσεις καὶ ἀξιώματα εἰς τοὺς γνωρίμους καὶ φίλους, ὅτε δ' ἔφθασε τὸ ἀτμόπλοιον, ἡ χαρὰ του δὲν εἶχεν ὅρια.

Τὸν συνώδευσεν ἡ ἀδελφή του καὶ κάποιος τῶν συγγενῶν. Ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον ἐλαφρὰ καὶ ἤρπασε τὸ πηδάλιον, χωρὶς νὰ καθήσῃ. Τὸ σειρήτιον τοῦ πιλικίου του ἤστραπτεν ὑπὸ τὰς ἡλιακάς ἀκτίνας καὶ εἰς τὰ χεῖλη του ἐπλανᾶτο εὐδαιμονίας μειδίαια. . . Οἱ φίλοι του ἦσαν μελαγχολικοὶ καὶ δύο γυναῖκες ἔκλαιον· ἡ συνοδεύουσα· αὐτὸν ἀδελφή καὶ μία ἄλλη, ἡ πρῶτην σύζυγος, μακρὰν ἰσταμένη καὶ βλέπουσα.

— Σὲ μὲν ὥρα εἶμαι στὴ Λόντρα ! ἀνέκραξεν ὁ τρελλός· ἔχετε γαῖά !

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ γέρω Κλήμης ὁ διαλαλητὴς ἔστη ὀλίγον μακρὰν τῆς προκυμαίας ὅπου συνωστίζετο τὸ πλῆθος, καὶ διελάλησε μετ' αὐτὴν θρηνώδη φωνὴν του.

— Ἀπόψε εἰς τὰς 9 ἡ ὥρα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ Ντημαρχία, τὰ εἶνε παράστασι, καὶ ὅποιος τέλει, ἅς κοπιᾷσῃ τὸ τεᾶτρο τὸ νεοφανέστατο !

Εἶχε φθάσῃ ταχυδακτυλουργός, ἵνα δείξῃ τὰ θαύματά του εἰς τοὺς νησιώτας καὶ ὁ κήρυξ διελάλησε καθ' ὅλην τὴν πόλιν τὸ ἔκτακτον γεγονός !

Μετ' ὀλίγον ἐγνώσθη ὅτι εἶχε ληφθῇ ὁ διορισμὸς τοῦ παράφρονος ὡς πλοίαρχου.

Καὶ ἡ κωμικὴ τραγωδία ἐξηκολούθει . . .

Μύκονος, Ἰούλιος τοῦ 1900

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

Μήτηρ καὶ τέκνον.

Μήτηρ

Τέκνον

— Ἐνας ἄγγελος ἐπῆρε
τ' ἀδελφάκι σου, παιδί μου,
τί δὲν θέλησε ποτέ του
νὰ πιεράνῃ τὴν ψυχὴ μου.

— Γιὰ νὰ ζῶ μαζί σου πάντα
εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου ἐπάνω,
μάθε με, γλυκειά μου μάννα,
πῶς μπορῶ νὰ σὲ πιεράνω ;